

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 633/2024-41

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Petra Molnára a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 7C/64/2018-232 z 26. februára 2020, rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 11Co/93/2020-304 z 27. apríla 2021 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/316/2021 z 28. septembra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 29. januára 2024 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa spísaná a doručená bez právneho zastúpenia advokátom, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu a rozsudok krajského súdu navrhuje sťažovateľ zrušiť a vrátiť vec krajskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Sťažovateľ navrhuje priznať mu primerané finančné zadosťučinenie v celkovej sume 7 500 eur a náhradu trov právneho zastúpenia pred ústavným súdom. Sťažovateľ zároveň požiadal o ustanovenie advokáta na svoje zastupovanie v konaní pred ústavným súdom s poukazom na svoje nepriaznivé majetkové pomery.

2. Zo sťažnosti a z priložených napadnutých rozhodnutí vyplýva, že sťažovateľ podal žalobu o náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu v jeho špecifikovanej trestnej veci v sume 9 967,12 eur s príslušenstvom.

3. Okresný súd napadnutým rozsudkom zamietol žalobu sťažovateľa s odôvodnením, že bola podaná predčasne, a preto nemohli byť v konaní preukázané všetky prvky vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Okresný súd vyhodnotil ako preukázaný prvý predpoklad vzniku škody – nezákonné odsudzujúce rozhodnutie trestného súdu, ktoré bolo riadnym inštančným postupom v trestnom konaní zrušené a vrátené na ďalšie konanie (z dôvodu, že niektoré dôkazy neboli vykonané zákonným spôsobom, pozn.). V čase podania civilnej žaloby ešte v trestnej veci sťažovateľa nebolo po vrátení veci právoplatne rozhodnuté, čo je predpokladom zistenia a preukázania vzniku škody a nemajetkovej ujmy, ako aj príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím. Inými slovami, kým trestný súd nerozhodne právoplatne o oslobodení spod obžaloby alebo neuloží miernejší trest (čo patrí do výlučnej právomoci trestného súdu) ako ten, ktorý už sťažovateľ vykonal, nie je možné v civilnom konaní ustáliť vznik a rozsah škody, nemajetkovej ujmy a ich príčinný vzťah k nezákonnému odsúdeniu.

4. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. V odôvodnení sa krajský súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi prvostupňového rozhodnutia. K jednotlivým odvolacím námietkam uviedol, že návrh na dokazovanie pripojením spisu sp. zn. 3T/158/2018 okresný súd nevykonal z dôvodu, že tento návrh nebol sťažovateľom uplatnený včas s poukazom na sudcovskú koncentráciu konania. Sťažovateľ vo všeobecnosti namietal rozpor s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorú však nekonkretizoval. Odvolací súd doplnil, že bez existencie právoplatného rozhodnutia, ktorým sa trestné konanie končí, ide o predčasné uplatňovanie nároku.

5. Sťažovateľ podal dovolanie podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), v ktorom namietal porušenie svojho práva na spravodlivý proces nesprávnym procesným postupom okresného súdu a krajského súdu, ktoré videl v tom, že okresný súd jeho žalobu zamietol ako predčasne podanú a krajský súd s týmto postupom súhlasil a rozsudok potvrdil. Zároveň nesúhlasil s posúdením svojej žaloby ako predčasne podanej. V tejto súvislosti namietal, že nižšie súdy sa po ustálení predčasnosti žaloby už nezaoberali ďalšími ním produkovanými dôkazmi, ktorými odôvodňoval splnenie ostatných podmienok vzniku zodpovednosti za škodu. Sťažovateľ v dovolaní namietal aj nedostatok dôvodov napadnutého rozsudku krajského súdu. Sťažovateľ uplatnil aj dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, pretože podľa jeho názoru rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od posúdenia právnej otázky, či žalobca spáchal trestné činy, pre ktoré sa vedie trestné stíhanie, a v prípade uznania jeho viny, aký mu bude uložený trest. Nie je teda zrejмый výsledok trestného konania.

6. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľa meritórne prejednal a napadnutým rozsudkom ho zamietol ako nedôvodné. V odôvodnení uviedol, že krajský súd sa v odôvodnení svojho napadnutého rozsudku vyjadril k nosnej argumentácii sťažovateľa týkajúcej sa vykonávania dokazovania, skutkových zistení aj právneho posúdenia nároku a odcitoval relevantnú časť jeho odôvodnenia, ktorú vyhodnotil ako zodpovedajúcu zákonu, a preto nezistil nezrozumiteľnosť či nedostatok jeho dôvodov. Zároveň najvyšší súd nezistil žiadne pochybenia alebo vady v procese dokazovania. Z hľadiska obsahu formulovaného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP najvyšší súd námietku vyhodnotil ako rozporovanie právneho posúdenia veci nižšími súdmi, na ktorom založili svoje rozhodnutie, a konštatoval, že nesprávne právne posúdenie vadu zmätočnosti nezakladá.

7. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP najvyšší súd uviedol, že dovolací dôvod nie je vymedzený zákonným spôsobom, pretože dovolacia otázka formulovaná sťažovateľom nebola a ani nemohla byť súdmi nižších inštancií v tomto civilnom konaní riešená, pretože spadá do právomoci trestného súdu.

II.

Sťažnostná argumentácia

8. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti namieta, že všeobecné súdy sa nevysporiadali s jeho argumentáciou, že ani prípadné následné započítanie obdobia vykonaného trestu (88 dní) nemôže reparaovať porušenie jeho ústavného práva byť trestaný len zákonným spôsobom a zo zákonných dôvodov, za ktorého porušenie si uplatňuje náhradu nemajetkovej ujmy a škody. Zároveň namieta porušenie prezumpcie nevinoty, pretože všeobecné súdy pri rozhodovaní kalkulovali s jeho budúcim opätovným odsúdením. Sťažovateľ ďalej namieta nesprávnosť zvoleného procesného postupu, ktorá porušuje jeho právo na spravodlivý proces.

9. Na výzvu ústavného súdu 3. decembra 2024 predložil sťažovateľ ústavnému súdu doklady preukazujúce jeho majetkové pomery a doplnenie ústavnej sťažnosti.

10. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 633/2024-34 z 11. decembra 2024 návrhu na ustanovenie právneho zástupcu nevyhovel, pretože majetkové a osobné pomery sťažovateľa to neodôvodňujú. Zároveň týmto uznesením sťažovateľa vyzval na predloženie plnej moci udelenej zvolenému advokátovi na zastupovanie v konaní v lehote 15 dní od doručenia uznesenia. Predmetné uznesenie bolo sťažovateľovi doručené 23. decembra 2024.

11. Podaním doručeným ústavnému súdu 8. januára 2025 sťažovateľ požiadal o predĺženie lehoty na predloženie plnej moci s odôvodnením, že ním zvolená advokátka čerpá do 20. januára 2025 dovolenku. Sťažovateľ uviedol, že po skončení dovolenky bude advokátkou elektronicky ústavnému súdu bezodkladne doručená plná moc na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

12. Ústavný súd vytvoril sťažovateľovi dodatočný časový priestor na predloženie plnej moci. Sťažovateľ nielenže bezodkladne, ale ani 24 kalendárnych dní od odpadnutia prekážky na strane advokátky povinnosť predložiť plnú moc nesplnil.

III.

Predbežné prerokovanie sťažnosti

13. Podľa § 56 ods. 2 písm. b) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37.

14. Vzhľadom na to, že sťažovateľovej žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 633/2024-34 z 11. decembra 2024 nevyhovel a sťažovateľ nepredložil plnú

moc na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom v stanovenej lehote 15 dní od doručenia uznesenia ani v dodatočnej lehote 15 dní od odpadnutia prekážky na strane zvolenej advokátky, ktorú ústavnému súdu oznámil, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť odmietol z dôvodu nedostatku právneho zastúpenia podľa § 56 ods. 2 písm. b) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. februára 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu